

TEMPS? NOUS

semanari portaveu de les aspiracions del poble

Organ del Centre Republicà Nacionalista

Elogi de la Democràcia

La humanitat, passats milers d'anys de sofriments i martiris, víctima de les veritats oficials o religioses, sota l'imperi de la força, sentí com un respir de deslliurança al produir-se la Revolució Francesa. Durant tot el segle XIX, els homes han lluitat pels principis sagrats, immanents de la Revolució, han sacrificat el temps, la tranquil·litat de llurs famílies, la llibertat, la vida mateixa, per l'implantació d'aquells principis. Hi ha hagut una nova llarga, interminable llista de martirs. La humanitat, com després del Gòlgota s'ha extremat i s'ha revoltat contra la opressió; amb el mateix entusiasme, amb el mateix romàntic esperit de sacrifici. Els sentiments que desvetllaren aquestes humanes consciències, han estat una i altra volta els mateixos. Han estat idèntics als que sentiren les races asiàtiques amb les prediques de Budha, son els que sentirán els homes bons pels segles dels segles. Però amb la Revolució Francesa, aquells sentiments, prengueren forma i ànima, es concretaren en institucions de Dret i semblava que havien guanyat, o millor estaven en camí de guanyar, tota la l'humanitat.

Aquells sentiments, elevats a la categoria de principis, de primers fonaments de la vida de la humanitat, proclamaven la llibertat. Llibertat de pensar, llibertat de consciència, llibertat de exposar els pensaments i sentiments, llibertat d'escullir ofici, companya, sense limitacions ni intromissions del poder públic.

Aquestes aspiracions, concrelades en una trilogia esculpida en pedra, anelaven la Igualtat. La igualtat davant la llei, davant els Tribunals, davant les càrregues del comú, davant el sufragi, davant la vida. No aspiren a destruir les diferències naturals, filles de les implacables lleis de la Naturalesa. Però si les desigualtats artificials, filles de l'arbitrarietat dels homes.

I estava encara en el cor del poble, el desitj d'establir per demunt de les fronteres i de les races i dels continents un amor fraternal, una Fraternitat humana, que impedís els odís i les lluites i les guerres, fonts de dolors i sofriments i crueltats de fera.

La humanitat, somniadora, cregué que per virtut de les veritats eternes que encloïa la trilogia, mitjançant un mecanisme que assegurés la marxa definitiva cap a l'implantació total dels principis volguts, finirien o es farien impossibles els poders inmoderats d'un home o d'una família, o d'una casta o d'una classe, en contra d'altri. I establí, per conseguir-ho la divisió de poders.

Montesquieu deia que la divisió dels poders era l'única fermança segura de la llibertat i la justícia, de la vida civilitzada dels pobles. I es creà el poder legislatiu per a que fes la llei i no res més que fer la llei, i el poder executiu per a que interpretés i aplicés la llei als fets i no fes altra cosa que aquesta, i el poder executiu per a que realitzés, fes efectiva la llei, desglovada pels Tribunals. I encara es tingué en compte un quart poder dit moderador, que havia de vetllar únicament per a que cap dels altres fugís de la seva esfera d'acció invadint l'alien.

D'aquesta manera, pensà el poble s'acabaràn els conflictes sagnants, l'arbitri tirànic d'uns demunt totes les coses. I per l'aplicació del sufragi universal, l'evolució de la societat es farà sense greus frontolls, d'una manera segura. El poble, senyor dels seus destins, no tolerarà injustícies. Ell mateix farà la llei. Caldrà no obstant que sigui conscient de la seva formidable força, del seu dret. La Nació, ha dit Renán es un poble constant. La Nació, el poble, amb consciència decidirà totes les coses que l'afecten.

